

Vântule, nebunule,
De ți-ai rupe strunele,
Că tu cânți de-nmormântare
Foilor de pe cărare,
De rămâne lunca rară,
Șesul, ca trecut prin pară...
Nu te doare când suspini
Prin uscații mărăcini,
Când smulgi ușa din tâțâni
Bietului bordei sărac,
Unde sufletele zac,
Și răpezi în el nămeții
Peste lacrimile vieții?
Ia, mai bine, dacă poți,
Chinurile de la toți,
Și povara inimii,
Și pustiul lacrimii...
Și le mână ca pe-o apă
Și-n pustiuri le îngroapă.